
Tanec Maora

Celý měsíc si mohla Ava i junior užívat klidu. Jednoho teplého listopadového dne se to však mělo změnit...

Ava právě pletla věnec z kvetoucích větviček našeho stromu pohutukawa a tiše si zpívala. Pokud si dobře vzpomínám, byla to nějaká píseň, která se k dané situaci nehodila, něco jako „tiše padá sníh“. A to v zemi, kde v tuto roční dobu zaručeně nesněžilo. Junior se jí batolil kolem nohou a na vše kolem ukazoval s rozhodným slůvkem „moje“. Ava se na něj pobaveně dívala a mumlala si pro sebe: „Juniore, nic nevíš. Není to ani moje, vše patří panu Cavanaghovi, i když se to jméno těžko vyslovuje.“

Vzpomínám si, jako by to bylo dnes. Měla na sobě slaměný klobouk se širokou krempou a jednoduché bavlněné šaty v zářivě modré barvě. Poprvé po mnoha měsících vypadala zase tak mladá, jak doopravdy byla. Vtom se od vrat ozval divný zvuk, až jsme sebou obě trhly. Nějaký muž si otevřel a šel k nám tak samozřejmě, jako by pozemek patřil jemu. Byl to Angus MacLagan.

Ava ho ihned poznala a její obličej zvažněl. Zamračila se, když nás Angus přehnaně vesele pozdravil.

„No, krásky moje, už se těšíte na Vánoce?“

„Ano, až do té chvíle, než jste sem bez pozvání vpadl,“ odpověděla Ava mrazivým tónem.

Usmál se na ni. „Ale já přece nepotřebuji žádné pozvání. Mohu sem přijít, kdykoli se mi zachce.“

„To sotva,“ odporovala Ava. „Tento dům už mi sice nepatří, jak jistě víte, ale to neznamená, že máte právo...“

Angus ji přerušil pánovitým mávnutím ruky a zároveň se posadil s nohama od sebe na jednu ze zahradních židlí. „Ale ano, mám všechna práva. Už čtyři týdny.“

„Pan Cavanagh vás učinil svým správcem?“ Ava si ho chladně prohlížela. „To je pro mě novinka.“

„Ani nemusel,“ usmál se Angus a vytáhl z náprsní kapsy svého sametového saka obálku. S posměšnou poklonou ji podal Avě a ironicky se usmíval, když ji otevřela. „Jak jistě hned vidíš, George Cavanagh je jen nastrčená figura. Koupil tento dům mým jménem, stvrzuje to tímto dopisem.“

Ava si přečetla listinu a pomalu zvedla zrak. „Vy jste koupil náš dům?“

„Zajisté. Ale v jedné věci jsem zalhal. Nebudu tak velkorysý jako můj přítel George, který by tě v domě nechal do příštího roku. Bez nájmů, představ si. Ne, tak hodný já nejsem. Dám ti přesně týden a pak zmizíš!“

Úsměv z jeho tváře se vypařil.

Ava na něj jen strnule hleděla. Ona, která měla vždy odpověď po ruce, ze sebe nevydala ani hlásku.

„Rozumělas mi?“ naléhal netrpělivě Angus.

„Ale kam bychom měli jít?“ vypadlo ze mě. „Nemůžete nás přece jen tak vyhodit na ulici!“

Angus se otočil ke mně. Úplně zapomněl, že tu jsem. Chvíli se na mě díval a pak se mu na tváři znovu objevil ten nebezpečný úsměv. „Milá Ruiho, už jsem ti to přece řekl. Můžeš u mě pracovat a žít se mnou a s Miriam. Tvoje přítomnost dělá mé pomatené ženě dobře. Od té doby, co k nám chodíš, už nesmrdí a češe se. To je pokrok. A...“ obrátil se znovu k Avě, „...i ty znáš můj návrh. Dáš mi juniora a já ti zaplatím lístek domů.“

„Ale můj domov je tady!“ vykřikla Ava. Její hlas už ale nezněl bojovně.

„Ne,“ opravil ji Angus. „Tvůj domov tu byl jen na pár let. Teď myslí na své kořeny. Přišla jsi sem přece z Německa, ne? Vsadím se, že takový usilovný národ bude mít radost z každého, kdo se vrátí domů z daleké provincie. S trochou štěstí tam najdeš muže, kterému nebude vadit, že už nejsi nejmladší.“

„Mám ještě nějaké peníze z prodeje domu. Mohu si s nimi zařídit budoucnost pro sebe a juniora v Christchurch. Možná mě vyženete ze Seddonville nebo ze západního pobřeží, ale určitě ne z Nového Zélandu. Zamilovala jsem si tuto zemi... je nádherná a nemůže za to, že zde našli vlast tak krutí lidé, jako jste vy.“

„Peníze z prodeje domu? Opravdu?“ zeptal se Angus výsměšně. „Ty ještě nevíš, že já dostanu všechno, co chci? Najdi smlouvu mezi mnou a Johnem, podle které on musí uhradit škody v dole. Částka je splatná do konce roku... bude lepší, když do té doby odjedeš, nemyslíš? Jinak skončíš ve vězení pro dlužníky – a to přece nechceš juniorovi udělat.“

Obloha nad námi byla stále krásně modrá bez jediného mráčku, stromy se nakláněly v letní bríze, na stole ležely kvetoucí větve z našeho stromu. Všechno vypadalo stejně mírumilovně jako před chvílí. Ale nyní se celý svět změnil. Jestli měl Angus pravdu – a neměla jsem důvod o jeho slovech pochybovat – bude na konci roku všechno jinak.

Ava se na něj mlčky podívala. Z jejích očí číselala nenávist.

Angus opětoval její pohled se spokojeným výrazem. Zjevně dosáhl toho, co chtěl. Zvedl obočí. „Máš ještě pár dní, než dám dům vyklidit. Můžeš si rozmyslet, jestli přijmeš můj návrh. Jsem ti k dispozici ve dne i v noci.“ Pak se otočil ke mně. „Pro tebe to platí taky, milá Ruiho.“

Zrovna v tu chvíli k nám přiběhl junior. V ruce nesl proutěný košík, do kterého položil několik květů. Usmál se na cizího muže a vesele volal: „Moje! Moje!“

Angus se na něj vážně podíval a zavrtěl hlavou. „Špatně, můj synu, špatně. Tohle všechno je moje.“

Junior se na něj překvapeně podíval, protáhl obličej a dupnul si nožkou. „Moje!“

Angus se sklonil a vzal mu košík z rukou. Cvrnknul do klobouku a odešel. Junior za ním křičel: „Moje!“

Ava si klekla ke svému synáčkovi a vzala do dlaní jeho uplakaný obličej. „Ten pán má pravdu, košíček patří jemu... Najdeme něco jiného, s čím si budeš hrát.“

Viděla jsem, jak jí po tváři sklouzla slza. Věděla, že nic jiného nemá.

Ten večer zmizela v Johnově pracovně, aby si ještě jednou prohlédla všechny smlouvy. Když jsem si šla o půlnoci lehnout, ještě tam byla. Svlékla jsem se a lehla si do své postele v podkroví. Co jsem měla dělat? Hledat své štěstí na východním pobřeží nebo raději pracovat pro Anguse a Miriam? Taky jsem mohla přijmout nabídku Anarua a brzy se vdát. Ale ať jsem to brala z jakékoli strany, nechtělo se mi pryč odsud a ráda bych si před svatbou ušetřila ještě nějaké peníze. A tak mi zůstala jen možnost pracovat v Angusově domě, i když jsem při tom pomyšlení nemohla ze sebe

setřást nepříjemný pocit. Uprostřed těchto úvah jsem usnula, a když jsem se probudila, svítilo mi do pokoje ranní slunce. Vstala jsem jako každý den, česala jsem se a broukala si. Až po chvíli jsem si vzpomněla, k čemu došlo včera na zahradě. Ruka mi ztěžkla jako olovo. Rychle jsem si oblékla šaty a seběhla dolů. V kuchyni jsem našla Avu, jak objímá oběma rukama šálek čaje a dívá se na juniora, jak si hraje na zemi s několika hrnky. Uviděl mě první, pustil hrnky a rozběhl se ke mně. Vzala jsem ho do náruče a kývla na pozdrav Avě.

Vypadala zničeně. Její vlasy jako by přes noc ztratily lesk a v pohledu měla prázdný výraz. Všimla jsem si i jejích vrásek kolem očí. Opatrně jsem se zeptala: „Jak to vypadá? Co jste v pracovním našla?“

Podívala se na mě unavenýma očima. „Našla jsem to, o čem Angus mluvil. Smlouvu, ve které John slíbil, že v případě neštěstí hradí škody. Nemám tušení, jak mohl být John tak hloupý a něco takového podepsat. Ale bohužel... nenašla jsem tam žádnou chybičku. Smlouvu podepsali oba a notář ji ověřil. Částka je splatná do konce roku, rok po důlním neštěstí, tak to stojí ve smlouvě.“

„Jaké náklady to jsou? V Matakite nikdo nepracuje, nikomu neplatíte mzdu.“

Unaveně se usmála. „To jsem si myslela také. Pak jsem ale uviděla, co požaduje záchranná četa jen za to, že přijeli a řekli, že je to příliš nebezpečné. Nebo vyproštění těch mrtvých... Máš ponětí, jak to bylo drahé? Kromě toho už byly pronajaté lodě, které měly odvézt uhlí do Evropy. Ale uhlí už nebylo a náklady zůstaly. Je toho nekonečná řada... Představ si, musím zaplatit i podpěry, které John objednal. Jako by je Angus nechal postavit v dole.“

Posadila jsem se v kuchyni ke stolu. „Co budete dělat?“

Ava pokrčila rameny. „Moje peníze nestačí na to, abych mohla cokoli udělat. Nemohu odjet do Německa s juniorem ani bez něj. Nemám ani na lístek na východní pobřeží. I když dám všechno, co mám, zbudou mi dluhy až do konce života. Kdyby mi někdo půjčil peníze...“ Povzddechla si. „Nevídím žádné východisko. Nikdo mi nedá práci ani neposkytne bydlení. Když nechci hladovět, jsem odkázaná na dary tvé matky – a vy máte i tak dost problémů. To není řešení natrvalo. Byla jsem dokonce za farárem, ani ten ovšem nechce zaměstnat ženu s mou pověstí. Bez ohledu na to, že budu žít na ulici nebo musím prodat svého syna.“

Podívala se na juniora, který tloukl hrnky o sebe a vypadal spokojeně.

„Co když je Angusova nabídka to nejlepší, co mohu juniorovi přát? Angus má peníze, syna si vždycky přál, bude ho adoptovat a dobře se o něj postará.“ Nejistě se na mě podívala. „Co myslíš?“

„Nedovedu si představit, že by mohlo být dobré odloučit dítě od matky, ať už z jakéhokoli důvodu,“ odpověděla jsem. „Junior vás bude postrádat, i když se o něj Angus a Miriam budou dobře starat. Pro Miriam to bude dar, který jí spadl do klína. Bude za něj mít odpovědnost a přestane se trápit kvůli své ztrátě... To je snad jediné, co je na tom obchodu dobré. Ale jinak je špatný, moc špatný.“

Ava zamyšleně pohládila juniora po vlasech. „Jako jeho matka musím pro něj chtít to nejlepší. Co když to nejsem já? Co když mu Angus může poskytnout víc? Bude chodit do dobrých škol a jednou zdědí hodně peněz. Angus se nedostane do problémů jako já. A třeba už s Miriam žádné další děti mít nebude a junior bude jediný dědic. To jsou přece dobré důvody, proč ho nechat tady.“

Znovu jsem zavrtěla hlavou. „To odloučení je špatný nápad. Musíte přece myslet na Johna. Jeho syn je to jediné, co vám po něm zbylo. Nemůžete ho jen tak dát pryč. Představte si, co se stane, když odjedete zpátky do Německa. Ocitnete se na stejném místě, kde jste byla před osmi lety. Bez muže, bez dítěte, bez peněz. Jediné, co se změnilo, je váš věk. Za to přece ta ná-maha nestála!“

Ava se dívala do šálku s čajem, jako by tam mohla najít odpověď. „Nesmím myslet jen na sebe a svůj smutek po Johnovi...“ trvala na svém.

Vstala a urovnala si rukou šaty. Teprve teď jsem si všimla, že to jsou tytéž letní šaty, které měla na sobě včera. Zřejmě večer vůbec nešla spát. „Půjdu navštívit Miriam. Měla jsem to udělat už dávno a ne tam posílat jen tebe. A když se Angus u nás objevil tak nečekaně, nemusíme se ani my starat a nějakou etiku.“

„Půjdu s vámi,“ řekla jsem. Možná u nich budu brzy pracovat, a tak bych si o tom měla promluvit s Miriam. Kromě toho jsem nechtěla nechat Avu jít samotnou. Obávala jsem se, aby ji nenapadlo nějaké neuvážené rozhodnutí.

Našly jsme Miriam v jejím pokoji, závěsy měla zatažené. Zjevně na tom nebyla dobře. Marama jen ukázala rukou nahoru. „Je dnes jako beze smyslů, můžete ji navštívit. Hlavně že k ní nemusím já.“

Ava se na mě tázavě podívala.

„Někdy mívá lepší dny, jindy horší,“ vysvětlovala jsem jí. „Těžko říct, čím to je...“

Ava vstoupila do ložnice MacLaganových poprvé od tragického porodu. Bez okolků rozhrnula závěsy a otočila se k Miriam, která bez pohnutí seděla v křesle. „Milá Miriam,“ povzdechla Ava a klekla si vedle ní. „Co se to jen s tebou stalo?“

Miriam se podívala na Avu prázdným pohledem. Na chvíli jsem si nebyla jistá, zda ji poznává. Pak se jí však na tváři objevil lehký úsměv. „Avo! To je dobře, žeš přišla. Kde je junior?“

Ava ukázala ke schodům. „Zůstal u Maramy. Chceš ho vidět?“

Miriam kývla, výraz v její tváři byl najednou skoro šťastný. Seběhla jsem dolů a přivedla malého. Zvědavě se rozhlížel, když vešel do pokoje. Pak ukázal na Miriam. „Máma?“

Miriam se rozplakala. Nemohla tušit, že je junior právě ve věku, kdy děti označují všechny ženy slovem „máma“. Slovo „táta“ neznal...

Miriam rychle sklouzla z křesla na zem k juniorovi a vzala ho do náruče. Byl tak překvapený, že se ani nebránil. Naštěstí se Miriam rozpomněla na všechno, co se naučila se svými mnoha sourozenci. Vlezla si za křeslo, skrčila se a junior ji musel najít. Kvíkal radostí a volal: „Ještě!“

Miriam mu ráda vyhověla. Ve chvílce se změnila ze zcela apatické ženy ve veselou dívku, jakým dříve byla. Dívala jsem se Avě do tváře. Pro Miriam by adopce juniora byla určitě prospěšná, o tom nebylo pochyb. Ale má tu Ava opravdu svého miláčka nechat, udělat Miriam tu laskavost a vyřešit tak všechny své finanční problémy?

Uběhla asi půlhodina, kdy jsme jen mlčky pozorovaly juniora a jeho novou kamarádku. Pak si Ava odkašlala. „Miriam, musíme si o něčem promluvit. Jde o mého syna.“

Miriam slyšela napětí v Avině hlase a podívala se na ni jasným pohledem. Nebyl ani nepřítomný, ani pomatený. „Co se děje, Avo?“

Ava ukázala na juniora. „Nemohu se o něj dál starat. Nevím, jak v posledních měsících sleduješ okolní svět, ale možná víš, že můj zesnulý muž je obviňován z neštěstí v Matakite.“

Miriam sraštila čelo. „Ale vždyť se vždycky staral o bezpečnost v dolech. Proč se toho nedržel ve svém vlastním?“

Ava protáhla obličej. „Snažil se o to. Důl byl zavalen kvůli nedostatku opěr – a za to je odpovědný spíš Angus než John. Přesto se Angusovi poda-

řilo, že si celý svět myslí, že John byl chamtivý, čímž ohrozil životy svých horníků.“

Viděla jsem na Miriam, že o tom nemá ponětí. V obličeji se jí objevilo zděšení, když jí Ava vyprávěla, co se v posledních měsících stalo.

„Musím tedy akceptovat, že mě za pár dní vyženou z domu, kde žiji,“ uza-vřela Ava s povzdechem. „Moje peníze zdaleka nestačí na vyrovnání závazků, které plynou ze smlouvy Johna a Anguse. Nenajdu tady žádné přístřeší a ne-mohu si dovolit odjet jinam. Nemám šanci najít tu práci, zkrátka, stojím nad propastí.“

„Jak bych ti mohla pomoci?“ zeptala se Miriam váhavě. „Mohu ukrást peníze Angusovi a dát ti je. Možná se nevěšimne...“ Hlas se jí zlomil, když si uvědo-mila, co by se stalo, kdyby na to přišel.

Ava ale rázně zavrtěla hlavou. „Vím, že bys pro mě riskovala, ale to nejde. Dřív nebo později by si Angus všiml, komu peníze dáváš, a já bych si po zbytek života vyčítala, že tě kvůli mně zbil. Angus je zlý, i když ho nikdo nedráždí...“

Miriam jen přikývla. „Ale já pro tebe přece musím něco udělat!“

„To také můžeš,“ prohlásila Ava. „Angus mi nabídl jediné východisko. Když mu přenechám juniora, zaplatí mi cestu do Hamburku. Tak mohu na své dluhy i špatnou pověst zapomenout. Bohužel tu musím nechat i své přá-tele, tedy vás. A svého juniora už nikdy neuvidím. Bude vyrůstat tady u tebe a Anguse. Dokážu to přenést přes srdce, jen když mi slíbíš, že se o něj budeš starat jako o vlastního syna.“ Vzala Miriam za obě ruce a prosebně jí hle-děla do očí. „Uděláš to pro mě? Slíbíš mi, že se junior bude mít u vás dobře a nikdy nezůstane sám, když bude plakat pro svou matku? Budeš ho chránit, když to bude nutné, i před Angusovým hněvem?“

Miriam se podívala na malého chlapce, který si v tu chvíli hrál s třásněmi na zácloně. Pak se podívala Avě do očí. „Přísahám, že budu juniora chránit, opatrovat a milovat. Je to malý chlapec, sama jsem si takového přála. Budu ho chránit i za cenu svého života, musíš má věřit!“

Ava přikývla.

Opatrně se ptala dál. „Můžeš mi alespoň jednou za rok napsat dopis, jak se mu daří? A až vyroste, vysvětlíš mu, proč ho jeho matka opustila? Udě-láš to pro mě?“

Celá bez sebe jsem přihlížela, jakou dohodu tyto dvě ženy uzavřely. Do-hodu, která byla podle mě spíš spolčení s ďáblem. Je možné, že Angus se svými pochybnými plány zvítězí? To se přece nesmí stát... Ale Ava a Mi-

riam se před mýma očima vzaly za ruce a přísahaly si spojenectví ve prospěch juniora.

Tím však Aviny plány ještě nekončily. Když přijala sliby od Miriam, otočila se ke mně. „Milá Ruiho, ty jsi dostala nabídku na místo tady u MacLaganových, že?“

Přikývla jsem.

„Proč ji nepřijmeš? Mohla bys pomáhat Miriam s výchovou juniora a také jí pomoci zvládat Angusovy náлады. Vždycky bude nesnesitelný, bez ohledu na to, co do budoucna plánuje.“

Neodvážila jsem se v tom okamžiku říct, že mám strach z Anguse a jeho skrytých pokusů o sblížení. Při každém setkání mě svlékal očima, stoupal si ke mně příliš blízko a svými žerty mě uváděl do rozpaků. Co se stane, když ho teď budu potkávat každý den? Ale nechtěla jsem svým přítelkyním kazit plány a tak jsem jen přikývla.

Miriam zajásala a padla mi kolem krku. „Nemáš ponětí, co to pro mne znamená. Nic proti Maramě, ale je to ještě malá holka. S tebou a s juniorem se cítím zase jako dřív. Všechno bude báječné!“

Nemohla jsem na to nic říct. Miriam si malovala budoucnost růžovými barvami, zatímco já viděla jen černé mraky a blížící se neštěstí. Nedokázala jsem jí říci, co si o tom všem doopravdy myslím.

Ještě chvíli jsme si hrály s juniorem a pak jsme zaslechly bouchnutí domovních dveří a Angusovy těžké kroky. Ava se zvedla a naposledy se podívala na svého syna, který si bezstarostně hrál s Miriam. Povzdechla si.

„Jdu za ním a řeknu mu, že se vzdávám. Ať koupí lístek do Hamburku a připraví adopci juniora.“ Rychle přešla k Miriam, vzala její obličej do dlaní a políbila ji. „Miriam, nemáš tušení, jak jsi teď pro mě důležitá. Bez tvého slibu bych se cítila jako ta nejhorší matka bez srdce...“

Pak seběhla schody dolů. Nic jsme neslyšely, ale trvalo jen pár minut, než se znovu objevila u nás. V obličejí měla z rozčilení rudé skvrny, ale podařilo se jí, že Angus její slzy neviděl. Vyčerpaně se svezla do křesla.

„Teď už je tedy všechno domluveno. Zítra půjdeme k soudci, který adopci juniora zadokumentuje. Předtím mi Angus předá lístek na cestu a vyřídíme všechny obchodní věci. Čeká mě ještě pět dní s juniorem, než má loď vypluje na moře.“ Pomalu zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem si nemyslela, že moje dobrodružství na Novém Zélandě skončí takhle. Byla jsem přesvědčená, že mě čeká samé štěstí, když jsem poznala Johna... Teď jsem tak ubohá, jako nikdy předtím.“

Podívala se na juniora, který si zasněně hrál s třásněmi. „Jak bude asi vypadat, až mu bude šest? Nebo čtrnáct, nebo až z něj bude mladý muž? Dozvím se to někdy?“

Miriam kývla. „Budu ti pravidelně posílat jeho fotky, když mi dáš svou adresu v Německu. To je to nejmenší, co pro tebe mohu udělat...“

Nesměle jsem se zeptala, co bude se mnou. „Mluvili jste i o mně?“ Připadala jsem si jako nějaký nevolník, který se smí jen zeptat na svého nového pána, ale nemá žádný vliv na svou budoucnost.

Ava mě objala. „Jistě, mluvili jsme o tobě. Angus ti dokonce bude platit víc, než jsme ti mohli dát my. Přestěhuješ se sem s juniorem, bude tu mít alespoň jednu známou tvář, pomůže mu to, aby si zvykl.“

Co jsem měla dělat? Přikývla jsem a tím byl můj osud zpečetěn. Víc, než jsem si v tu chvíli myslela.

Všechny tři jsme si ještě chvíli hrály s juniorem, pak jsme se s Avou vydaly domů. V příštích dnech se snažila být co nejvíc s juniorem. Šla s ním i k fotografovi ve Westportu, aby měla vzpomínku. Viděla jsem, jak si vyli-sovala několik květů ze stromu pohutukawa. Když viděla můj pohled, provinile se usmála. „Připadám si jako zloděj, který se snaží vzít si s sebou do nového života co nejvíc ze starého.“

„Máte už nějaké plány, co budete dělat v Německu?“ zeptala jsem se. Až do této chvíle mi připadalo nevhodné ptát se jí na budoucnost bez juniora. Ale teď zvítězila má zvědavost.

Ava si povzdechla. „Ne. Moje rodina vůbec neví, že se vracím domů. Mohla jsem jim poslat telegram, ale mám pocit, že budu muset i tak dost brzy přiznat, že jsem na druhém konci světa ztroskotala.“

„Vy jste přece neztroskotala!“ odporovala jsem rozhořčeně. „Měla jste krásný život – a pak nevýslovnou smůlu.“

„Nebyla to jen smůla,“ přiznala Ava. „Nechala jsem Johna, když s Angusem kuli ty své okřídlené plány. Dnes vím, že jsem tomu měla učinit přítrž. Věděla jsem, že Angus není dobrý člověk, ale Johnovi jsem to neřekla. Což byla moje chyba, za kterou budu platit po zbytek svého života...“

V tu chvíli jsem dostala hrozný strach z toho, že budu bydlet u MacLaganových. Ale na rozmyšlení bylo pozdě, kostky už byly vrženy.

Poslední dny uběhly příliš rychle a museli jsme do přístavu rozloučit se s Avou. Jak smutné byly okolnosti, tak krásný byl ten den. Nad mořem

se vznášelo jen několik malých obláčků a lehký větřík zpříjemňoval letní žár. Angus se taktně držel stranou, nebo snad jen chtěl v poslední chvíli předejít možnému skandálu a rozruchu. Junior cítil smutek a nervozitu své matky a úzkostně se k ní tisknul. Ava musela vyprostit svůj plášť z jeho prstíků a postrčit ho k Miriam. Ten pohled mi málem zlomil srdce. Malý chlapec násilím odtrhován od matky. Když se Ava s námi loučila, plakal a křičel: „Máma!“

Objala mě a pošeptala mi: „Děkuji, že jsi mi byla vždy dobrou přítelkyní, a dávej prosím pozor na mého malého miláčka!“

Pak se otočila k Miriam a objímala ji o něco déle. „Dávám ti svého syna. Starej se o něj, jako by byl tvá krev. Buď spravedlivá, když bude zlobit, a láskyplná, když bude mít strach. Buď mu matkou, kterou právě ztrácí. A především teď zpočátku buď trpělivá, všechno je pro něj nové a je ještě tak malý...“ Hlas jí selhal.

Velice se snažila zůstat klidná, ale když si klekla ke svému synovi, aby mu naposledy pohlédla do očí, slzy jí tekly po tvářích proudem. Nedokázala nic říct, jen ho líbala. Pak se otočila, vyběhla po přistavené lávce na loď a už se neohlédla. Teprve na palubě se zastavila. Viděla jsem, jak se zhroutila na kupu zavazadel, obličej skryla v dlaních a vzlyky otrásaly jejím tělem. My zůstaly s plačícím juniorem stát jen chvíli, pak se objevil Angus a vyzval nás, abychom už šly.

„Nebudeme tuhle chvíli zbytečně prodlužovat,“ prohlásil. A tak jsme nastoupili do auta a on nás odvezl do svého domu.

Tak skončil můj starý život.

A život malého juniora se rozpadl v základech.